

POSUDEK VEDOUcíHO PROJEKTU

Název práce: **Nalezení ideálního místa a návrh budovy i okolí Národní knihovny**

Vedoucí práce: Ing.arch.Michal Kuzemenský

Odborná asistentka: Ing.arch. Petra Kunarová

Diplomantka: Bc. Tereza Dejdarová

Diplomantka Tereza Dejdarová si ke konverzi na Národní knihovnu vybrala hotel Hilton. Z několika důvodů. Poloha a kvalita místa je evidentní a v neposlední řadě na toto místo návrh knihovny již v historii dosedal.

Zdálo se to být jednoduché. Vezmu hotel s atriem, do atria postavím archiv, rozestavím regály a stoly a jedem. Hmmm, a tak to nebylo. Bylo to velmi složité. Technicky i koncepčně. Terka v průběhu práce zjistila, jak velký úkol si vybrala. Ne dosti na tom. Knihovna v jejím podání má být poměrně konzervativní institucí. Slovo konzervativní v sobě však může skrývat i výrazný sci-fi narativ. Posudme.

Klíčový pro pochopení návrhu je řez. Nejlépe však animovaný film. Děj se v domě stává podstatnou složkou architektury. Skelet bývalého hotelu je částečně zbourán, a rozšířen prstencem po obvodu. A to podstatné: v atriu skutečně stojí archiv. Zhruba do půli výše domu. Na střeše archivu, uvnitř budovy je hlavní srdce – na střeše je největší čítárna. Vše extra bílé. Představuji si to epoxidově lesklé. Do krabice archivu, na jehož střeše sedím, vedou ze čtyř stran po celé jeho výšce lávky. Po nich chodí zaměstnanci knihovny. **Deux ex machina.** Uvnitř bílé ka'by jezdí neslyšně robot a předává knihy nemluvným lidem v černých kombinézách. Ti knihy odnášejí kamsi do tajemných útrob spodních technických pater. Seshora to fascinovaně pozorují. Zvednu-li oči, vnímám panoramatický výhled prvním veřejným patrem. Přes poslední z lávek přejdou atrium, tu tajemnou propast vědění a jdu k oknu a vyjdu na terasu. Vidím celou Prahu... Tak a tenhle narativ mě na návrhu fascinuje. Tím měl do důsledků být. Tedy dle mého soudu. Equilibrium. Ostrov.

Je to tam. Avšak mnohým rozmělněné. Archiv mohl být vyšší, nedělený do podzemního. Venkovní terasa stačila jedna hlavní. A především. Tento dům nepotřebuje fasádu. Jeho fasáda je uvnitř. Všechno ten klid a tajuplnost vědění. Pokud by to bylo možné, přál bych domu membránu, která se rozevře v místě doteku prstu.

Lze návrh kritizovat za to, co si do něj sám vmýšlím? Řekněme, že ano. Nemám jinou možnost. Ano, kritizují dekoherenci. Zvenčí dům vypadá starobyle. Nepatříčně. Uvnitř knihovna nabízí fascinující zážitek (jak si ho sám představuji) a zvenčí vidím zaměnitelnou veřejnou budovu. Poměrně ošklivou. Víím, koketérie s postmodernou, předchůdně se sedmdesátými lety je na pořadu dne. Nemyslím, že o ni v návrhu jde a pokud ano, nemyslím, že se to podařilo.

Vím, jak je speciálně v tomto návrhu vše do důsledků domyšleno a konfrontováno s programem. Odhaduji, že je vše správně a přesně. Myslím, že by knihovna dobře fungovala. Stejně tak jsem si jist, že je nezbytné i v mnohosti držet koncept a ten neztratit od začátku do konce.

Pečlivá práce a funkčnost je pro Terku alfou a omegou. Totéž je zřejmé i zde. Zodpovědnost a péče o zaměstnance a návštěvníky knihovny. U projektů bydlení to bylo velice důležité a Tereza navrhovala přesně domyšlený komfort, za který ruku do ohně. Zde se stala pečlivost autorce závažím.

Terezu Dejdarovou samozřejmě doporučuji k absoloriu, o její kompetenci nepochybuji a za projekt jí navrhuji známku **B**.

V Praze dne 9.6.2019 Michal Kuzemenský